

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	3.Kf.700.141/2024/7.
A felperes:	Felperes (felperes címe.)
A felperes képviselője:	dr. Darányi József Tibor ügyvéd (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	Baranya Vármegyei Katasztrófavédelmi Igazgatóság (7630 Pécs, Engel János József utca 1.)
Az alperes képviselője:	dr. Polgár Miklós kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	közzszolgálati jogvitából származó elmaradt illetmény (megbízási díj) tárgyában indult közigazgatási jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (14. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott ítélet:	Pécsi Törvényszék 9.K.700.516/2023/13. számú ítélete

Ítélet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 180.000 (száznylevanezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes az alperes helységli Tűzoltóparancsnoksága hivatásos állományában szerparancsnokként 24/48 órás készenléti szolgálatot teljesít váltásos munkarendben, havonta átlagosan 8-10 szolgálati nap. Az alperes helységli Hivatásos Tűzoltóparancsnokságán a szolgálatparancsnoknak nem volt szervezeti szintű helyettese (rajparancsnok), ha a szolgálatparancsnok bármilyen oknál fogva (betegség, szabadság, képzés, egyéb távollét) távol volt, egy szerparancsnok látta el a szolgálatparancsnok feladatainak egy részét. A felperes korábban 2018. január 1. és 2020. december 31. közötti időszakban havonta 1-3 szolgálati napon rendszeresen látott el szolgálatparancsnok helyettesítési feladatokat a saját szerparancsnoki beosztásából eredő feladatok elvégzése mellett, amiért ellentételezést nem kapott; a többletfeladatok miatt előterjesztett szolgálati panasz és kereset alapján a Pécsi Törvényszék a 11.K.700.107/2023/4. számú ítéletével 2020. évben 23 alkalommal teljesített többletszolgálat ellátása ellentételezéséért megbízási díjat állapított meg és kötelezte az alperest az illetményalap 150%-ában, azaz havi 57.975 forintban elfogadott 637.725 forint és késedelmi kamata felperesnek történő megfizetésére, ezt meghaladóan a keresetet, - a rendszeres többletfeladat hiánya okán - elutasította. Az elsőfokú ítéletet az alperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a 2023. október 25. napján kelt és jogerős 3.Kf.700.158/2023/11. számú ítéletével helybenhagyta.

[2] A felperes - a június hónap kivételével - 2021. március 1.- december 31. közötti időszakban (a továbbiakban: a perbeli időszak) havonta 1-4 szolgálati napon továbbra is rendszeresen látott el szolgálatparancsnok helyettesítési feladatokat a saját szerparancsnoki beosztásából eredő feladatok elvégzése mellett, összesen 9 hónap alatt 15 alkalommal, mely munkaidejének hozzávetőleg 15%-át tette ki; három hónapot érintően havi 2-4 alkalommal, hat hónapot érintően pedig havi egy-egy alkalommal. Mindezt ellentételezést nem kapott és az emiatt benyújtott szolgálati panaszát a Főigazgatóság főigazgatója a határozatszám 1. számú határozatával elutasította.

[3] Az alperes annyiban változtatott (2024-től) helyettesítési gyakorlatán, hogy egy kijelölt hivatásos állományú a szolgálatparancsnok helyettesítéséért az illetményalap 150 %-át kapja minden hónapban helyettesítési díj címén, előre meghatározottan, akkor is, ha adott hónapban nem merül fel a tényleges szolgálatparancsnok-helyettesítés.

A kereset és a védírat

[4] A felperes a módosított keresetében a 2021. márciustól decemberig terjedő időszakra (összesen 9 hónapra, 15 alkalomra), amelyekben legalább havi 1 alkalommal látott el szolgálatparancsnok helyettesítési többletfeladatokat a saját eredeti munkaköre mellett, az illetményalap 150%-ának megfelelő (57.975 forint), mindösszesen 521.775 forint megbízási díj és középátlagos időtől késedelmi kamat megfizetésére kérte kötelezni az alperest a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban Hszt.) 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján. Hivatkozott a Győri Törvényszék 5.K.702.004/2020/20. számú ítéletére, amelyet az alperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság az 1.Kf.700.156/2022/8. számú jogerős ítéletével helybenhagyott, és az alperes felülvizsgálati

kérelme alapján eljáró Kúria, mint felülvizsgáló bíróság a Kfv.III.45.052/2023/7. számú ítéletével hatályában fenntartott; amelyben az elsőfokú bíróság 150%-os mértékű megbízási díjat állapított meg, noha a peresített időszakban voltak olyan hónapok, ahol csak havi 1 vagy 2 alkalommal történt helyettesítés (lásd: V. rendű felperes). Utalt továbbá a (hasonló tényállás mellett) született, Pécsi Törvényszék 11.K.700.105/2023/4. számú, és a Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság 3.Kf.700.157/2023/9.számú ítéleteire, az ott eldöntött jogkérdésekre (a két beosztás különbözősége, 30 napot meghaladó többletfeladat-ellátás értelmezése). Álláspontja szerint a szerparancsnok és a szolgálatparancsnok mint beosztás és feladatkör egymástól jól elhatárolható, megkülönböztethető, külön munkakör, a szolgálatparancsnok feladataiból kiolvasható a parancsnoki gondoskodás felelőssége, a riaszthatósági erő-eszköz biztosítási felelőssége, a kárhelyszínen a tűzoltás vezetésének felelőssége (mentési sorrend), a más szolgálatokkal való együttműködési kötelezettség felelőssége, a kiképzés (elméleti és gyakorlati) képzések tartása és felelőssége. Saját korábbi ügyében megállapított ténybeli megállapításokra is hivatkozott, ezért kérte becsatolni a Fővárosi Ítéltábla által 3.Kf.700.158/2023/11. számon helybenhagyott Pécsi Törvényszék a 11.K.700.107/2023/4. számú ítélettel befejezett ügyiratát.

[5] Az alperes a védiratában a módosított kereset elutasítását kérte, azt jogalapjában és összecszerűségében is vitatta. A helyettesítéssel érintett szolgálatok számát (tényállást) nem vitatta, a rendszerességet és a tartósságot azonban kifogásolta. Álláspontja szerint az éves szinten figyelembe vett össz-szolgálatokhoz képest csak 20%-os szolgálat felett jöhet szóba a rendszeresség és a tartósság. Éves szinten a felperes hozzávetőleg 100 napot szolgált, ebből a peresített időszakban 15 napot helyettesítette a szolgálatparancsnokot (szolgálatellátási napjainak 15%-ában), mely nem éri el a rendszerességet, tartósságot, és a megjelölt időpontok egyik esetében sem valósult meg a 30 napot meghaladó egybefüggő szolgálatparancsnok-helyettesítés. A felperes munkaköri leírása is bizonyítja, hogy a szolgálatparancsnok helyettesítését nem többletfeladatként, hanem munkaköri kötelezettsége részeként, alapfeladatként végezte.

[6] Az alperes kifejtette, hogy a Győri Törvényszék ítéletét helybenhagyó másodfokú ítélet és az azt felülvizsgáló kúriai döntés az összecszerűséget érdemben nem vizsgálta; a Kúria a Kfv.III.45.052/2023/7-II. számú ítélete [34] bekezdésében rögzítette, hogy: „A mérték helyességének a felülbírálatát – jogszabály megjelölése hiányában – a másodfokú bíróság nem tudta elvégezni. A Kúria az előterjesztett felülvizsgáló kérelem alapján szintén nem tudott vizsgálni a megbízási díjak mértékének meghatározása körében, tekintettel arra, hogy az alperes a bizonyítékok értékelésére vonatkozó jogsértést [Kp. 78.§ (2) bekezdése] a felülvizsgáló kérelmében nem állított.” A megbízási díj mértéke megállapítása kapcsán gyakoriságnak tulajdonított jelentőséget, és mivel a felperes saját előzményi ügyében megítélt megbízási díj lényegesen magasabb százalékos éves szintű helyettesítésre vonatkozott, ezért a keresettel érvényesített valamennyi hónap vonatkozásában az 50%-os mérték megállapítását kérte.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[7] Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 405.825 forintot megbízási díj jogcímén, és ezen összeg után 2021. augusztus 10-

től a kifizetésig minden naptári félévre a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamatot, továbbá 180.000 forint perköltséget.

[8] Elsőként azt vizsgálta, hogy a felperes az eredeti munkakörébe (szerparancsnok) nem tartozó, más munkakör (szolgálatparancsnok) feladatait látta-e el saját munkaköre mellett. A tényállás részeként tényként rögzítette, hogy a szerparancsnok és a szolgálatparancsnok eltérő beosztások, a szolgálatparancsnok feladatköre tágabb, mint a szerparancsnoké, a szükséges képzettségi, egyben felelősségi szintje is magasabb.

[9] A fentieket figyelembevéve megállapította, hogy a szolgálatparancsnoki és szerparancsnoki munkakörök és beosztások az SzMSz, illetve a kirendeltség ügyrendje alapján egymástól jól elhatárolható, megkülönböztethető, önálló munkakörök. A felperesnek a peresített időszakban az eredeti tiszthelyettesi kategóriába tartozó munkaköre mellett a keresetben megjelölt szolgálati napjain a szolgálatváltáson meghatározták, hogy a szerparancsnoki szolgálati beosztása mellett helyettesítőként lássa el a szolgálatparancsnoki beosztást is, mely tiszti besorolási kategória. A szerparancsnok és a szolgálatparancsnok feladatköre megkülönböztethető, a szolgálatparancsnok feladataiból kiolvasható a parancsnoki gondoskodás felelőssége, a riaszthatósági erőeszköz biztosítási felelőssége, a kárhelyszínen a tűzoltásvezetés felelőssége, más szolgálatokkal való együttműködési kötelezettség felelőssége, valamint a kiképzés és ennek keretében elméleti és gyakorlati képzések tartása és ehhez tartozó felelőssége.

[10] A szolgálatparancsnoki feladatok szakmailag magasabb kvalifikáltságot, nagyobb felelősséget és fokozottabb igénybevételt jelentettek, mint amellyel a szerparancsnoknak a beosztásából adódóan rendelkeznie kellett. Összességében a rendelkezésére álló bizonyítékok alapján megállapította, hogy a szolgálatparancsnoki beosztás (munkakör) feladatai nem tartoztak a felperes munkakörébe.

[11] A joggyakorlat alapján rögzítette, hogy a Hszt. kógens módon határozza meg az ellátandó feladatok körét, a munkáltatónak ehhez képest kell megállapítani a munkaköri leírás tartalmát, az abban foglaltakat korlátlanul nem bővítheti. A munkaköri leírás nem tartalmazhat a kinevezésben meghatározott beosztáshoz nem tartozó, általánosan ellátandó feladatot, mint a beosztás részét, mint ahogy a felperes munkaköri leírásának V/25-46. pont alatt szerepel. A munkáltató utasítása alapján a felperes ugyan köteles ellátni az eredeti beosztásához nem tartozó tevékenységet is, ugyanakkor a beosztásához nem tartozó feladat tartós ellátása nem maradhat ellentételezés nélkül.

[12] Vizsgálta, hogy a feladatellátás rendszeressége (és tartóssága) megállapítható-e, figyelemmel arra, hogy a felperes a keresettel érintett hónapokban havonta 1-4 alkalommal látta el átlagosan a havi 8-10 szolgálathoz képest a szolgálatparancsnok helyettesítését. E gyakoriságot (munkaidő több mint 10%-át kitevő helyettesítés) rendszeresnek fogadta el; a 30 napos időhatár az eltérő feladat ellátásának szükséges időtartama alapján vizsgálható, mely feltétel a felperes esetében megvalósult. Összességében rögzítette, hogy a felperes munkakörén kívül eső többletfeladatot látott el, amely tartós, rendszeres és visszatérő volt, ezért az alperes megbízási díj fizetési kötelezettsége a peresített időszakban a Hszt. 71.§ (5) bekezdése alapján fennáll.

[13] A megbízási díj mértékét a 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: BMr2.) 35. § (6) bekezdése alapján vizsgálva a megbízási díj mértékét azokban a hónapokban, amikor a felperes legalább két esetben látott el szolgálatparancsnok helyettesítési feladatokat, az illetményalap 150%-ának megfelelő mértékben határozta meg, figyelemmel a többletfeladatok mennyiségére, a szolgálatparancsnok helyettesítése során a nagyobb létszámú beosztotti számra, a helyettesítés rendszerességére, a lényegesen magasabb felelősségi fokra, valamint a helyettesített szolgálati beosztás besorolására tekintettel. A havi

egy esetben ellátott helyettesítési feladatokat, az illetményalap 100%-os mértékű megbízási díjjal tartotta indokoltnak ellentételezni, az előfordulás csekély száma miatt.

A fellebbezés, a fellebbezési ellenkérelem és az észrevétel

[14] Az alperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását, elsődlegesen a kereset elutasítását, másodlagosan a megbízási díj mértékének csökkentésével a marasztalási összeg megváltoztatását kérte. A marasztalási összeg megváltoztatása körében elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a havi 2 alkalommal ellátott szolgálatparancsnok helyettesítése nem tekinthető rendszeresnek, emiatt arra megbízási díj nem jár. Másodlagosan azzal érvelt, hogy a havi egy alkalomra nem jár megbízási díj, harmadlagosan hivatkozott arra, hogy a havi egy-egy alkalommal ellátott többletfeladat teljesítés az illetményalap 50%-os, a havi 2 alkalom 75%-os, míg az ennél több esetszámban ellátott többletszolgálat 100%-os mértékű megbízási díjjal ellentételezhető; emellett a részleges pernyertesség-pervesztesség szabályának alkalmazását kérte (a felek a perben felmerült költségeiket saját maguk viselik).

[15] Megsértett jogszabályhelyként jelölte meg a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 78.§ (2) bekezdését, a Hszt.71.§ (1) bekezdés c) pontját és (6) bekezdését, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI.16.) BM rendelet (a továbbiakban; BMr1.) 10.§ (2) bekezdését.

[16] Elsődleges (jogalapi) érvelése szerint a felperes nem jogosult megbízási díjra, és bár jogcímként a Hszt. 71.§ (1) bekezdés c) pontját (többletfeladat) jelölt meg, valójában teljes egészében a Hszt. 71.§ (1) bekezdés b) pontja tartalmával egyező tevékenységre (ideiglenesen akadályozott személy helyettesítése) alapította követelését. Álláspontja szerint téves az elsőfokú ítélet érvelése, miszerint a többletfeladat fogalmát nem a munkáltató, hanem a munkavállaló szempontjából értelmezte; ezzel szemben a Hszt. 71.§ (1) bekezdés b) és c) pontja rendszertani és logikai értelmezése alapján éppen az állapítható meg, hogy a munkáltató szempontjából releváns. A rendszertani, történeti, valamint logikai értelmezés alapján a jogalkotó azért rendezte külön pontokba a megbízási díj egyes eseteit (jogcímeit), mert külön körülményekre szándékozott azt biztosítani, és a felsorolás taxatív jellegű. Az Alaptörvény 28. cikkét figyelembe véve (jogszabály céljával összhangban álló értelmezés) a Hszt. megbízási díjra vonatkozó jogszabályi szövege három egymástól elkülönülő, össze nem mosható esetkör vonatkozásában áll fenn. A felperes jogszabályértelmezése téves, hiszen a Hszt. 71.§ (1) bekezdés b) és c) pontjai egyes elemeiből „rakja össze” a megbízási díjra való jogosultságot. Téves jogértelmezés eredménye, így jogszabálysértő az elsőfokú ítélet azon megállapítása is, hogy a szolgálati feladatában akadályozott személy helyettesítése olyan pluszfeladat, amely 30 nap folyamatos helyettesítés el nem érése esetén is megbízási díjra jogosít. Az elsőfokú bíróság jogértelmezése téves továbbá a helyettesítés rendszerességét illetően is, mert a havi 1-2 napos helyettesítés esetinek tekinthető; az elsőfokú bíróság ítélete jogkérdésben téves, megsértette a Kp. 78.§ (2) bekezdését, mivel a bizonyítékokat nem megfelelően értékelte egyenként és összességében, a felperes korábbi perében megállapított tényállással nem megfelelően értékelte és vetette össze, így az elsőfokú ítélet megváltoztatásának van helye a Kp. 99.§ (1) bekezdés, 109.§ (2) bekezdés szerint is, hiszen a jogszabálysértés mellett az ítélet jogkérdésben eltért a jogkérdésben eltért a Kúriának a Bírósági Határozatok Gyűjteményében (BHGY) közzétett Kfv.III.45.052/2023/7. számú ítéletében foglalt elvi tartalomtól, mely alapján a katasztrófavédelmi szerv állományába

tartozó szerparancsnok – amennyiben munkaideje 30-35%-ában helyettesíti a szolgálatparancsnokot, abban az esetben 150%-os megbízási díjra jogosult. Ezen ügyben a szolgálatparancsnok helyettesítésére havonta átlagosan 1,75-3,5 alkalommal került sor; míg a jelen perbeli esetben összesen 9 hónap alatt 15 alkalommal, mely helyettesítés eseti jellegű, mely nem jogosít megbízási díjra. Mivel a Győri Törvényszék egyesített ügyben járt el, a helyettesítések számának gyakoriságánál átlagot vont, nem vizsgálta külön-külön, amennyiben egy hivatásos havonta csak 1 alkalommal lát el többletfeladatot, az eseti jellegűnek minősül-e.

[17] Véleménye szerint a Kúria hivatkozott ítéletének elvi tartalma kimondja, hogy eseti jellegű többletmunka nem, hanem csak rendszeres többletmunka keletkeztet megbízási díjra jogosultságot, melyből kétséget kizáróan következik, hogy létezik eseti jellegű, és rendszeres többletmunka. A készenléti szolgálatot ellátó tűzoltók 24/48 órás munkarendben dolgoznak havonta 8-10 napot, így fizikai képtelenség havonta 1 napnál kevesebb alkalommal történő szolgálatparancsnok-helyettesítés. Amennyiben a létező, fizikailag legkevesebb alkalommal történő helyettesítés sem jelent eseti jelleget, akkor az elsőfokú bíróság támadott ítélete „szembemegy” a Kúria hivatkozott precedensképes ítéletének elvi tartalmával, mivel az elsőfokú ítélet szerint a havi 1 alkalommal történő szolgálatparancsnok-helyettesítés is rendszeres többletmunkát jelent. Kiemelte, hogy az első- és másodfokon eljáró bíróságok számára a Kúria hivatkozott ítélete szabad mozgásteret ad egyrészt az esetszerű (amely után nem jár járandóság), másrészt a rendszeres többletfeladat mérlegelése tekintetében, hogy a havi 1 alkalommal történő szolgálatparancsnok helyettesítés eseti jellegű-e, mely után felperes nem jogosult megbízási díjra, másrészt a Kúria hivatkozott ítélete nem mondja ki, hogy a 150%-os mértékű megbízási díj jár minden olyan hónapra (a helyettesített napok számától függetlenül), ahol a felperes helyettesítette a szolgálatparancsnokot. Hangsúlyozta, hogy a felperes eseti jellegű helyettesítést látott el azon hónapokban, ahol havonta 1 alkalommal helyettesített; hivatkozott a Kúria Mfv.II.10.549/2015 számú ítéletére, amely tűzoltó esetében mondta ki vezérelvként, hogy havonta legalább 3 alkalommal történő többletfeladat jelent rendszeresen visszatérő (megbízási díjra jogosító) és nem eseti jellegű többletmunkát.

[18] Érvelése szerint amennyiben a Kúria Kfv.III.45.052/2023/7. számú ítéletében foglaltakkal szemben a felperes havi 1-2 alkalommal történő helyettesítése nem minősül eseti jellegűnek, hanem rendszeresnek, akkor az elsőfokú bíróság által megállapítottához képest jóval alacsonyabb mértékben állapítható csak meg felperes számára megbízási díj.

[19] A megbízási díj mértéke tekintetében állította, hogy a megítélt 150%, illetve 100%-os megbízási díj eltűzött, különösen, hogy a felperes számára a korábbi perében a munkaideje 23%-os időtartamát kitevő helyettesítésért 2020. évre vonatkozóan a Pécsi Törvényszék jogerős ítélete 150%-os mértékű megbízási díjat állapított meg; míg a 2018-2019 időszakban a munkaideje 10%-ában ellátott helyettesítés okán, azt esetinek tekintette és a megbízási díj igényt elutasította. hangsúlyozta, hogy a Kúria a Kf.45.121/2022/5. számú döntésében a feladatellátás gyakoriságához igazította a megbízási díjat. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítéletével megsértette a Kp. 78.§ (2) bekezdését is, a bizonyítékokat rosszul értékelve téves következtetéseket vont le, ez képezte a megbízási díj megállapításának alapját. Fellebbezésében azon hónapokra, ahol csak 1 alkalommal helyettesítette szolgálatparancsnokot az elsőfokú ítélet megváltoztatásának és a kereset elutasításának lenne helye, és ahol havi 2 alkalommal történt a helyettesítés, az elsőfokú ítélet megváltoztatásának és legfeljebb 75% mértékű megbízási díj megállapításának lenne helye, és a 3 vagy annál több helyettesítés esetén adható legfeljebb 100%-os díj azzal, hogy a felek a perben felmerült költségeiket saját maguk viselik.

[20] Tárgyalási nyilatkozatában arra is hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a korábbi perekből eltérően a megbízási díj alapjául szolgáló helyettesítések gyakoriságát más módszerrel vizsgálta, azt havi bontásban vizsgálta, nem vont átlagot.

[21] A felperes az ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltségben marasztalását kérte. Álláspontja szerint az alperesi okfejtés hibás, ellentétes a bíróság által kidolgozott joggyakorlattal és jogértelmezéssel, a jogszabályok és a közjogi normák előírásaival, melyek egyértelműsítik, hogy egymástól jól elhatárolható, külön beosztások a szerparancsnok és szolgálatparancsnok. Ebből logikusan következik, hogy amennyiben a szerparancsnok beosztásban lévő munkavállaló parancs alapján ellátja a szolgálatparancsnoki beosztás feladatait, többletmunkát végez, és ellentételezésre jogosult. Az alperes értelmezése sajátos, zavaros, hiszen a bírói gyakorlat kidolgozta a 30 nap értelmezését és azt töretlenül alkalmazza. Utalt a hasonló tényállású egyedi ügyekben született felsőbbbírósági döntésekre (3.Kf.700.157/2023, 3.Kf.700.158/2023, Kfv.III.45.052/2023). Az alperesi érvelésre reflektálva előadta, hogy az elsőfokú bíróság jogszerűen vizsgálta a többletfeladat-teljesítést hónapokra lebontottan is, de összességében is, amellyel nem tért el a bírói gyakorlattól

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[22] A fellebbezés - az alábbiak szerint - nem alapos.

[23] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés, a fellebbezési ellenkérelem és az észrevétel keretei között - a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson - bírálta el. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a rendelkezésre álló peradatok alapján helyesen rögzítette, az abból levont jogi következtetése és érdemi döntése is helytálló; azzal az ítéltábla egyetértett. A fellebbezésben foglaltakkal összefüggésben a következőket emeli ki:

[24] Az alperes fellebbezése a megbízási díj jogalapja körében az elsőfokú ítélet által megállapított tényállást, a felperes által megjelölt többletfeladatok ellátását nem, kizárólag annak jogkövetkeztetését támadta. Az e körbe tartozó, minden kifogásolt ítéleti megállapítás az elsőfokú ítélet anyagi jogi álláspontjának felülbírálatához tartozott és a felek eltérő jogértelmezéséből fakadt, amely jogértelmezés elvi tételeit (tűzoltókra) – az általános joggyakorlat mellett – a Kúria és a Fővárosi Ítéltábla már kidolgozta (Kúria, Kfv.III.45.052/2023/7. – BHGY K-KJ-2023-844; Fővárosi Ítéltábla 1.Kf.700.156/2022/8., 4.Kf.700045/2024/6., 3.Kf.700.157/2023/9., 2.Kf.700.158/2023/11.).

[25] A Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti többletfeladat-ellátás akkor állapítható meg, ha a hivatásos állomány tagja - annak okától függetlenül - szolgálati beosztásához nem tartozó feladatkört lát el. A felek által nem vitatott tényállás szerint a szerparancsnok beosztású felperest az alperes utasította - jogszerűen - bizonyos szolgálatok során szolgálatparancsnoki feladatok ellátására. Az a nem releváns körülmény, hogy a felek ezt a többletszolgálatot helyettesítésnek nevezik, a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alkalmazását nem zárja ki. A Kúria korábbi határozataiban (Kfv.VII.37.642/2020/5. – BHGY K-KJ-2020-465, Kfv.VII.39.525/2021/3. – BHGY K-KJ-2021-680) leszögezte, hogy a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában meghatározott kritériumok konjunktívák, amelyből

következően a felperest megbízási díj illeti meg, amennyiben rendszeresen nem a kinevezése szerinti beosztásához tartozó feladatkört lát el többletfeladatként.

[26] Az alperes alaptalanul érvelt a fellebbezésében a megítélt marasztalás jogalapjának helytelen megjelölésével, okfejtése a Hszt. 71.§ (1) bekezdés b) pontja alkalmazhatóságával kapcsolatban hibás, a kereseti kérelemhez kötöttség elve alapján a Hszt. 71.§ (1) bekezdés c) pontjának megjelölése a Hszt. 71.§ (1) bekezdés b) pontjához képest nem irreleváns, hanem az elsőfokú bíróság vizsgálati kereteit kógens jelleggel kijelölő kereten túli, amelyet a másodfokú bíróság jogszerűen nem léphetett át. A fellebbezés elbírálása során a másodfokú bíróság feladata az elsőfokú ítélet - fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem keretei közötti - jogszerűségének a vizsgálata [Kp. 99. § (1) bekezdése, 109. §-a], ezért az elsőfokú ítélet jogszerűségét azon jogszabályok mentén kell megítélnie, amelyekre az elsőfokú bíróság a döntését alapította; attól eltérő jogalap vizsgálatára nincs lehetősége.

[27] A másodfokú bíróság hangsúlyozza, hogy a Kúria a Kfv.III.45.052/2023/7. számú precedensképes ítéletében (BHGY K-KJ-2023-844) jelen ügy jogalapra vonatkozó jogkérdését a szer és szolgálatparancsnok beosztások (munkakörök) elkülönülése, a 30 napot meghaladó szolgálatparancsnok-helyettesítés (rendszeresség, tartósság) tekintetében a releváns jogszabályi rendelkezések értelmezésével már eldöntötte. Az elsőfokú bíróság - a Kúria által kimunkált joggyakorlatra figyelemmel - helytálló megállapítást tett a körben, hogy a szerparancsnok és a szolgálatparancsnok egymástól eltérő beosztások, amelyekhez különböző, jól elkülöníthető feladatellátások tartoznak. A két beosztás más képzettséget követel meg, a hozzájuk kapcsolódó felelősségi körök is eltérnek. Helyesen rögzítette, hogy a felperes szerparancsnoki beosztása mellett a szolgálatparancsnoki beosztáshoz tartozó feladatokat is ellátta. A szolgálatparancsnoki feladatok szakmailag magasabb kvalifikáltságot, szakértelmet, nagyobb felelősséget és fokozottabb igénybevételt, nagyobb anyagi megbecsültséget jelentettek, mint amellyel a szerparancsnoknak a beosztásából kifolyólag rendelkeznie kellett. A szolgálatparancsnok koordináló-adminisztratív jellegű feladatai pedig merőben különböztek a tűzoltással/kármentéssel kapcsolatos szerparancsnoki feladatoktól; a feladatellátás különbözősége szempontjából nem bírt jelentőséggel az, hogy a szer- és szolgálatparancsnok feladatai között lehettek átfedések, miként az sem, hogy felperes munkaköri leírása implicita a szolgálatparancsnoki helyettesítést tartalmazta.

[28] Az ezzel összefüggésben kialakított, következetes bírói gyakorlat szerint a munkáltató utasítási joga nem korlátlan, és a munkakör kiterjesztő értelmezését jelentő jogellenes gyakorlat az, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör akár átmeneti, akár tartós helyettesítését. A hivatásos szolgálati jogviszonyban – egyezően más alá-fölérendeltségen alapuló foglalkoztatási jogviszonnyal – a munkáltató csak olyan feladatot határozhat meg egy adott munkakörhöz rendelt, amely a munkakör keretei közé tartozik (Kf.III.39.019/2021/5. – BHGY K-KJ-2021-769). A munkaköri leírás nem tartalmazhat a kinevezésben meghatározott beosztáshoz nem tartozó, általánosan ellátandó feladatot, mint a beosztás részét. Ha a hivatásos állomány szolgálati viszonyban álló tagja hosszabb időszakon át, rendszeresen a beosztásához nem tartozó feladatkört lát el, az többletszolgálatnak minősül, és annak ellentételezésére jogosult. (Kf.VII.40.292/2020/4.).

[29] A hivatásos állomány tagjának a szolgálatteljesítése során a munkaköri leírásban rögzített, és a munkáltató rendelkezése alapján a beosztásához tartozó, illetve a munkaköri leírásban konkrétan nem nevesített feladatokat is végre kell hajtania, azonban a beosztáshoz nem tartozó feladatkör ellátása többletszolgálatnak minősül, amelynek elvégzéséért - amennyiben az az adott szolgálati beosztáshoz nem tartozó, rendszeresen elvégzett további tevékenység - ellenszolgáltatásra jogosult (Mfv.I.10.304/2017/15. – BHGY K-MJ-2018-299). A munkáltató esetenként valóban utasíthatja a hivatásos állomány tagját a beosztásához nem tartozó feladatok ellátására is, ezzel azonban nem sértheti a beosztástól eltérő feladat tartós

ellátása következtében fennálló díjazásra való jogosultságát. A munkáltató utasítási joga ugyanis nem korlátlan, és csak olyan feladatokat határozhat meg egy adott munkakörhöz rendelt, amelyek annak keretei közé tartoznak. A munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, jogellenesnek számít az a gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós – feladatainak ellátását (Mfv.II.10.516/2017/4. – BHGY K-MJ-2018-306, Kf.VIII.39.804/2021/4. – BHGY K-KJ-2022-23).

[30] A Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti többletfeladat-ellátás akkor állapítható meg, ha a hivatásos állomány tagja - annak okától függetlenül - szolgálati beosztásához nem tartozó feladatkört lát el. A felek által nem vitatott tényállás szerint a szerparancsnok beosztású felperest az alperes utasította - jogszerűen - bizonyos szolgálatok során szolgálatparancsnoki feladatok ellátására. Az a nem releváns körülmény, hogy a felek ezt a többletszolgálatot helyettesítésnek nevezik, a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alkalmazását nem zárja ki. A Kúria korábbi határozataiban (Kfv.VII.37.642/2020/5. – BHGY K-KJ-2020-465, Kf.VII.39.525/2021/3. – BHGY K-KJ-2021-680) leszögezte, hogy a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában meghatározott kritériumok konjunktívak, amelyből következően a felperest megbízási díj illeti meg, amennyiben rendszeresen nem a kinevezése szerinti beosztásához tartozó feladatkört lát el többletfeladatként.

[31] Mindez közvetlenül következik a BMr1. rendelkezéseiből, amelyek meghatározzák az alperesnél is betölthető munkaköröket, és amelyek között külön szerepel a szolgálatparancsnok, valamint a szerparancsnok szolgálati beosztás. A BMr1. 5. számú mellékletének II. pontja tartalmazza a tiszti besorolási osztályba tartozó szolgálati beosztásokat, melynek 37-es pontja rögzíti a szolgálatparancsnoki beosztást, míg III. pontja sorolja fel a tiszthelyettesi besorolási osztályba tartozó szolgálati beosztások 18. pontjában a szerparancsnoki beosztást. A két beosztás a hasonló feladatok megléte esetén is lényegesen eltérő felelősséget eredményez, alapvetően más végzettséget is igényel, ezért nem mosható össze és nem azonosítható egymással, amit az elsőfokú bíróság is helyesen állapított meg. Az alperesnek az általa is hivatkozott jogszabályi rendelkezések alapján kötelezettsége volt megszervezni a szervezetén belüli helyettesítést, és a felperesnek is kötelességük volt ellátni a munkaköri leírásuk alapján a szolgálatparancsnok helyettesítésével összefüggő feladatokat azzal, hogy ha a más beosztáshoz tartozó feladatok ellátása – a hivatásos állományra vonatkozó jogi szabályozás alapján – olyan többlettevékenységet jelent, amely alapján megbízási díjra jogosultak, annak ellentételezése alól a munkáltató nem mentesülhet. A perbeli esetben az alperes a felperes szerparancsnoki munkaköri leírásában határozta meg a szolgálatparancsnok helyettesítését, amely azonban fogalmilag a felperes szerparancsnoki beosztására jellemző feladatoktól való eltérést jelentett, ezért az eredeti beosztásukhoz képest többletfeladatot és többletfelelősséget eredményezett.

[32] A fentiekre tekintettel alaptalanul utalt az alperes arra, hogy a felperes a szolgálatparancsnoki feladatok teljesítésével többletfeladatnak nem minősülő tevékenységet látott el munkaköri kötelezettsége részeként, alapfeladatként. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperes által a perrel érintett időszakban a munkáltató egyoldalú utasítása alapján végzett – a feladatkimutatásban tételesen megjelölt és alperes által sem vitatott – havi gyakoriságú szolgálatparancsnok helyettesítési feladatok nem tartoztak a felperes kinevezése, a szerparancsnok beosztás ellátására szóló megbízása szerinti beosztáshoz.

[33] Az alperes által hivatkozott azon körülmények, hogy a felperes által ellátott feladatok eseti jellegűek voltak, és a helyettesítés mértéke nem haladta meg az egybefüggő 30 napot, a jogalap és nem a mérték tekintetében voltak értékelhetőek. A Hszt. 71.§ (6) bekezdése a megbízási díjra jogosító gyakoriságot 30 napot meghaladó feladatellátásban

jelöli. Ehelyütt mutat rá a Fővárosi Ítéltábla, hogy a Hszt. 71.§ (6) bekezdése értelmezését a bírói gyakorlat már elvégezte. A 30 napos időhatár a töretlen ítélkezési gyakorlat alapján az eltérő feladat ellátásának szükséges időtartama alapján vizsgálható, amely feltétel a felperes esetében megvalósult. Nem volt vitatott, hogy felperes szerparancsnoki feladatai elvégzése alóli mentesítésére nem került, azokat havi szinten el kellett látnia; az elsőfokú bíróság a feltárt tényállás alapján okszerűen vonta le azt a következtetést, hogy a felperes eredeti szolgálati beosztása ellátása mellett visszatérő, rendszeresen jelentkező, a beosztásába nem tartozó többletfeladatokat végzett (a keresettel érintett hónapokban a felperes havonta átlagosan 1,3 alkalommal látta el a havi 8-10 napos szolgálathoz képest a szolgálatparancsnok helyettesítését, mely munkaidejének 2021. évben - a teljes év vonatkozásában - 15 %-át tette ki), amely - a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja és (5) bekezdése alapján - a megbízási díjra való jogosultságát megalapozta. A megbízási díjra való jogosultságnak az alperes által tulajdonított szűkítő értelmezése (folyamatos, megszakítás nélküli egy-egy hónap) - miként azt az elsőfokú bíróság kifejtette, nem következik a jogszabály azon céljából, hogy rendszeres és tartós helyettesítés esetén a többletfeladatok ellátása nem maradhat ellentételezés nélkül.

[34] Az elsőfokú bíróság a Kúria III.Kfv.45.052/2023/7. számú ítélete elvi tartalmától nem tért el. A Kúria ítéletével a Győri Törvényszék által elsőfokon és a Fővárosi Ítéltábla által másodfokon hozott ítéleteit vizsgálta felül, több tűzoltó felperes (I.-VI. rendű) keresetét egyesítve. Az egyesített ügyben hozott elsőfokú ítéletet a Fővárosi Ítéltábla helybenhagyta, a jogerős ítéletet a Kúria felülvizsgálati ítélete hatályában fenntartotta. Az alapul fekvő első és másodfokú ítéletek az I.-VI. rendű felperesek feladatkimutatásait egyenként és összességükben is vizsgálták, azok alapján valamennyi felperesre nézve a többletfeladat-ellátás rendszerességét és tartósságát (a jogalapot) megállapíthatónak találták, akkor is, ha voltak olyan hónapok, amikor csupán 1-2 napon végeztek szolgálatparancsnoki-helyettesítési feladatot (lásd V. rendű felperes).

[35] A Kúria az ítélete [33] pontjában elvi élel mutatott rá, hogy: *„A másodfokú bíróság az alperes által nem vitatott felperesi kimutatásokat alapul véve helytállóan értékelte azt is, hogy a szolgálatparancsnok helyettesítése nem eseti jellegű, hanem rendszeresen ismétlődő kötelezettségük volt a felpereseknek, így az alapján díjazásra váltak jogosulttá. Ezzel összefüggésben a Kúria utal a korábbi döntéseire (Mfv.II.10.623/2015/4., Mfv.II.10.038/2015/5., Mfv.II.10.304/2017/15., Kf.III.45.110/2022/4., Kf.VII.45.155/2021/6., Kf.III.45.020/2021/4. BH 2018.259.), amelyek kimondták, hogy a munkáltató utasítása alapján a hivatásos állomány tagja ugyan esetenként köteles ellátni a beosztása szerinti tevékenységéhez nem tartozó feladatokat is, ugyanakkor az ilyen jellegű feladat tartós ellátása nem maradhat ellentételezés nélkül. Ha a hivatásos állomány szolgálati viszonyban álló tagja hosszabb időszakon át „rendszerszintűen”, a beosztásához nem tartozó feladatkört lát el, az többletszolgálatnak minősül, és az alapján ellentételezésre jogosult”.* A Fővárosi Ítéltábla kiemeli, hogy a Kúria Kfv.III.45.052/2023/7. számú ítéletében foglaltak alapján a havi 1-2 alkalommal történő helyettesítés nem minősül eseti jellegűnek, a BHGY-ban közzétett ítélet elvi tartalma: *„Amennyiben a beosztáshoz nem tartozó feladatok ellátása nem eseti jellegű, hanem rendszeresen ismétlődő kötelezettség, a hivatásos állomány tagja megbízási díjra jogosult”*, -nem önmagában, hanem a döntés teljessége kontextusában, koherens összefüggésében értelmezhető.

[36] Az irányadó ítélkezési gyakorlat szerint a munkáltató mérlegelési jogkörébe tartozó kérdés, hogy az eredeti munkakör mellett ellátott többletfeladatokra tekintettel a megbízási díjat milyen mértékben határozza meg (Kf.VII.37.780/2020/5.). Az alperes nem állapított meg és nem fizetett megbízási díjat a felperesnek, ezért a megbízási díjat a bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg. A másodfokú bíróság kizárólag abban a körben vizsgálódhatott, hogy az elsőfokú bíróság mérlegelése okszerű volt-e.

[37] A BMr2. 35. § (6) bekezdése szerint a helyettesítési díj mértékét a többletfeladat nagysága, a megbízással járó többletterhek, a helyettesített szolgálati beosztás besorolása alapján a Hszt. 71. § (4) és (5) bekezdéseiben foglaltak figyelembevételével kell meghatározni, azaz a helyettesítési díj mértékét a többletfeladat nagysága, annak az eredeti munkaköri feladatokhoz viszonyított időigénye, gyakorisága, az arra előírt többlettudás, a megbízással járó többletterhek, a helyettesített szolgálati beosztás besorolása szerint a Hszt. 71. § (4) és (5) bekezdéseiben foglaltak figyelembevételével egyedi mérlegelés alapján kell megállapítani, figyelemmel, hogy a többletterhet a jogalkotó az illetményalap 50-200%-áig terjedő összeggel kompenzálja. A bíróságnak valamennyi szempontot összességében kell mérlegelni, és a feladatokat egyedileg megvizsgálva arról dönten, hogy a ténylegesen ellátott többletfeladat milyen mértékű megbízási díjat von maga után.

[38] A másodfokú bíróság rámutat, hogy az elsőfokú bíróság kellő súllyal vette figyelembe az elvégzett munka mennyiségét, minőségét, milyenségét. A szerparancsnok és a szolgálatparancsnok beosztás közötti - három lépcsőfokos - hierarchiai távolság jelentős, a szerparancsnok beosztás érettségihez, azaz középfokú végzettséghez és tiszthelyettesi rendfokozathoz, a szolgálatparancsnok beosztás főiskolai - elsőfokú - végzettséghez és tiszti rendfokozathoz kötött, a két illetmény között bruttó 155.000 forint eltérés van a szolgálatparancsnok javára, azt, hogy a szerparancsnoki munkavégzés inkább gyakorlatias jellegű, a szolgálatparancsnok beosztásnál megjelennek az adminisztratív, koordinációs feladatok; a felperes 24/48 órás szolgálatot látott el, havi 7-8 szolgálata volt, melyekből visszatérően végzett szolgálatparancsnoki feladatokat. Mindezeket egyenként és összességében értékelve az elsőfokú bíróság a megbízási díj mértékét a legalább havi 2 alkalommal - a 24/48 órás váltásos munkarendben megvalósuló havi átlag 8-10 szolgálathoz képest - ellátott többletfeladat mennyiségére, a felperes irányítása alá tartozó beosztottak nagyobb számára, a helyettesítés rendszerességére, a lényegesen magasabb felelősségi fokra és a helyettesített szolgálati beosztás besorolására figyelemmel mérlegelés indokairól számot adva – a rendvédelmi illetményalap 150%-ában okszerű mérlegeléssel állapította meg –, míg a havi egy alkalommal teljesített többletfeladat ellentételezéseként az előfordulás csekély száma miatt 100%-os megbízási díjat tartott arányosnak.

[39] Az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap 100-, illetve 150%-ában történő meghatározással - a felperesnek a szolgálatparancsnok, mint a szervezet „vezető” állású foglalkoztatottja beosztásához tartozó rendszeres többletfeladat-ellátására figyelemmel - a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl, mérlegelése során a jogszabályban megjelölt szempontok figyelembevételével határozta meg jogszerűen a megbízási díj összegét, a konkrét egyedi mérlegelésének indokairól a kellő mértékben számot adott, a mérlegelés okszerűségét az alperes megalapozottan cáfolni nem tudta. Az alperes azon hivatkozása, miszerint a bíróság a korábbi ítéletében másként mérlegelt, a megbízási díj mértékére jelen ügyben befolyással nem lehet; a mérlegelési tevékenységet minden esetben egyediesítve, az adott munkavállalóra nézve, valamennyi mérlegelési szempontot figyelembe véve, nem pusztán számszaki kimutatások egybevetésével kell elvégezni. A jogsértés tényének (a fellebbezésben felhívott jogszabályi rendelkezésből beazonosíthatóan a megbízási díj aránytalan mértékének) alperes általi - a fentebb megjelöltön túlmenő - általános tartalmú állítása az elsőfokú bíróság ítéletét (mérlegelését) jogszerűtlenné nem tehet. Tévesen állította, hogy a kialakult bírói gyakorlattól eltérő módszert alkalmazott.

[40] Az észrevételben hivatkozott Mfv.II.10.549/2015/5. számú kúriai döntésben foglaltak ügyszabályság hiányában nem irányadóak. A hivatkozott eseti döntésben a szerkezelő beosztású felperes helyettesítette a hivatásos állomány szerparancsnok beosztású tagját olyan időszakban, amikor még nem a Hszt., hanem a fegyveres szervek hivatásos

állományú tagjainak szolgálati viszonyáról szóló 1996. évi XLIII. törvény (régi Hszt.) volt hatályban. A hivatkozott ítéletből nem derül ki, hogy annak felperese milyen munkarendben dolgozott, a Kúria havi hány ellátott szolgálathoz mérten tette a megállapítását a szolgálatellátás nem számottevő mértékét illetően. Ezzel szemben jelen perben a tényállás markáns elemét képezte az, hogy a felperes 24/48 órás, váltásos munkarendben dolgozott, és a havi 7-8 szolgálathoz képest értékelte többletfeladatként az általa elvégzett helyettesítést a bíróság. Ugyancsak nem tekinthető jelen ügyben irányadónak a BHGY-ban KJ-2022-1354 számon közzétett Kf.III.45.121/2022/5. számú ítélete, mivel abban a Kúria a felülbírálat során a megbízási díj mértéke körében elvégzett bírói mérlegelési tevékenységet - a bizonyítékok mérlegelésére vonatkozó jogsérelem [Kp. 78. § (2) bekezdés] megjelölése hiányában – nem vizsgálta. A tényállásában eltérő, az alkalmazandó jog tekintetében sem azonos eseti döntés nem felel meg a korlátozott precedens-rendszerre nézve a Kúria által kimunkált ügyazonosság doktrínája alapján az azonos ügy feltételeinek.

[41] A megbízási díj megállapítása során a mérlegelés kereteit a Hszt. 71. § (5) bekezdésében foglalt 50-200%-ig terjedő tartomány, annak konkrét szempontjait pedig a BMr2. 35. § (6) bekezdésében foglaltak határozzák meg; mely utóbbi norma előírja, hogy a helyettesítési díj mértékét a többletfeladat nagysága, a megbízással járó többletterhek, a helyettesített szolgálati beosztás besorolása alapján a Hszt. 71. § (4)-(5) bekezdésében foglaltak figyelembevételével kell meghatározni (Kf.III.39.019/2021/5.). A tényállásban foglaltak alapján a megbízási díj mértéke megállapítása során az arányosság vizsgálatánál figyelembe vehető, hogy a felperes rendszeresen és visszatérően végezte a beosztásába nem tartozó, de beosztásától magasabb kategóriájú és magasabb felelősséggel járó szolgálati feladatokat. A megbízási díj mértékének megállapításánál a díjazás mértékét emelő tényezőként a hivatásos állományú által ellátott tűzoltói tevékenység fokozott felelősségét indokolt figyelembe venni.

[42] A fent kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

[43] A pervesztes alperes a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) és (2) bekezdése szerint köteles a pernyertes felperest megillető másodfokú perköltség megfizetésére, a felszámítással egyezően.

[44] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentes, ezért a fellebbezési eljárási illetéket (32.466 forint) a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[45] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2024. szeptember 25.

dr. Robotka Imre s.k.	dr. Stumpf-Rádai Ágota s.k.	dr. Drávecz Margit Gyöngyvér s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró